

Ми Україна Війна (Частина 7)

Анатолій Клименко

Вітаю, шановне товариство. Чергові рефлексії на останні події, що у нас відбуваються. Хотів сказати вам, дорогі мої брати і сестри, декілька слів від себе, і показати цікавий матеріал, який трапився в неті.

Перша річ, яку хотів сказати — це те, що є чимало охочих пожитися нашими землями і природними багатствами. Кому Україна потрібна без українців. Найбільш яскравими із таких охочих є ті, що понаставили своїх мінор на нашій землі.

Ще хотів сказати, що голосні заклики про негайне припинення війни звучать у нас або від людей, у яких увірвався терпець, і які любою ціною хочуть припинення бойових дій. Або від інших, які свідомо підводять нас до капітуляції, бо за тих умов, які нам висуюють, ми втратимо все, включаючи свою волю та ідентичність. Тоді вийти з цієї ситуації буде не легко і нескоро. І що з нами буде далі – важко спрогнозувати. Тоді навіщо молоді віддали сотні тисяч своїх життів, для того щоб ми добровільно здалися?!

Поданий нижче матеріал взятий з Проектів Сергія Мамаєва, рубрика Записи:

БОГДАН КРОТЕВИЧ: Почнімо з речі, яку чомусь постійно забувають у світовій історії: не існує жодної гарантії безпеки, кращої, ніж власна сильна армія.

Усі "папірці", дипломатичні формули, "довгострокові зобов'язання" — це добре лише доти, доки вони збігаються з інтересами великих гравців. Коли інтереси змінюються — зникають і гарантії.

!!До речі, ми поговорили з фахівцем із систем ППО Костянтином Хром'яком про те, що не так з ППО України. Подивитись можна тут: <https://youtu.be/yy8juEeG8vE> !!

Ми це проходили.

Будапештський меморандум — яскравий тому доказ. Підписаний, гарантований, урочисто проголошений. І що?

Коли Росія напала у 2014, а потім розпочала повномасштабне вторгнення у 2022 — єдиним, хто рятував Україну, була українська армія.

Тому будь-яка пропозиція, яка передбачає скорочення армії, — це не про мир. Це про капітуляцію.

Це про те, щоб залишити країну беззахисною перед реваншистською державою, яка вже неодноразово довела що її не стримують жодні домовленості.

Тут також абсолютно доречно звучать слова президента Азербайджану Ільг'ама Алієва, який прямо заявив:

жодна країна не повинна поступатися територіями, бо такі поступки не приносять миру — вони лише провокують нову агресію.

Нападник розуміє лише силу.

Коли ти віддаєш частину території — ти не зберігаєш мир, ти відкриваєш двері до наступної війни.

На цьому тлі всі ці "плани", де нам пропонують скоротити армію, обмежити союзницькі зв'язки, відмовитися від зброї чи територій, виглядають не як дипломатія, а як спроба красиво оформити чужі інтереси за наш рахунок.

І тут варто сказати окремо: жоден план, жодна "ініціатива", жодна дорожня карта миру не можуть розроблятися без офіційних представників України.

Мир не буває "для нас" без нас. Коли за стіл саджають усіх, окрім країни, яка веде війну за власне виживання — це не переговори, це спроба вирішити її долю за закритими дверима.

Назвати це "компромісом" може тільки той, хто або нічого не розуміє в природі російської агресії, або свідомо ігнорує реальність.

І тепер про головне— про армію. Проблема в тому, що одна людина, поставлена на чолі армії, може паралізувати її ефективність, якщо збирає навколо себе не професіоналів, а лояльних виконавців.

Україні потрібне повне оновлення командування, де рішення ухвалюють не за принципом "зручності", а за принципом результату.

І це означає повернення в ГШ тих командирів, які довели свою ефективність на фронті — навіть якщо вони комусь політично, медійно чи особисто незручні.

І саме над цим треба працювати найбільше:

оновлення командування, побудова сильної команди, призначення реальних професіоналів — навіть якщо вони не подобаються, навіть якщо ставлять "незручні" питання.

Бо врешті-решт:

— армія дає гарантії,

— території не продаються,

— а перемогу забезпечує не один лідер, а команда, здатна працювати разом заради спільної мети.

□ Посилання на допис автора у Telegram: https://t.me/ein_fruhling_2/512